

та...Иваница обори глава, поразен и смаян от тази мисъл.

Радостни викове посреднаха явяването на василевса в императорската ложа. Още малко и игрите щяха да почнат. Бързи засуетени движения се кръстосваха в треската на облозите, в нетърпението на очакването.

- Аз ще залсжа за Сините, - каза Адриан и изчезна някъде.

Белолики ромейки показваха самоодоволно последните новости в облеклото, донесени от венецианските и генуезки търговци. Някои дълго следяха с поглед непознатия момък с кестеняви къдрици и тъмните ^{припаяваха} им очи в жаден блясък. Иваница и Теофил седнаха на местата си, които се намираха няколко реда под императорската ложа. Със затаен дъх огромната тълпа се загледа в човека, който дигна ръката си. Долу на арената бегачите бяха наредени в стройна редица.

Човекът махна с кърпа.

Отначало изглеждаше, че Зелените ще имат първенство. С безумни викове част от тълпата ги насърчаваше, докато останалите гневно ругаеха и проклинаха. После щастието мина на страната на Сините. Всички наскочаха прави. Някъде се сбиха, други ревеха обезумели от радост. Иваница също скочи и проследи с пламнал взор запотените, морни бегачи. Десет пъти заобиколиха. Зелените отново почнаха да вземат предимство. Но на ~~дванадесетата обиколка~~ дванадесетата обиколка победиха Сините.

Дълго време тълпата не можеше да се успокои сред тържествуващите викове на Сините и острите крамоли на разочарованите. Иваница се озърна. Трескавото вълнение опари и неговата кръв. Неясният грохот на огромната навалица го замая като вино. Изведнъж много глави се извърнаха с нескривано любопитство към празната ложа, която се намираше отляво, близо до императорската. Иваница също се обърна. Една стройна жена с дивна усмивка на